

12 solstrålehistorier
fra hverdagen på Vikærgården

De små glæders store betydning

Sundheds- og Omsorgshotellet Vikærgården er inde i en større forandrings- og omstillingsproces, hvor midlertidig døgnrehabilitering udgør fundamentet for virksomhedens fremadrettede eksistens.

I mine første to måneder som centerleder, august og september 2012, gennemførte jeg dialogmøder med medarbejderne, hvor jeg hørte gode historier om ting, der lykkedes i hverdagen. Det var store og små solstrålehistorier og succeser, der blev fortalt. Ens for dem alle var, at historierne blev fortalt med entusiasme og engagement og relaterede sig til en af vore ledetråde, 'Al magt til borgerne'.

Når man høre historierne, så bliver man både glad og stolt over det arbejde, der bliver gjort her på stedet. Med udgivelsen af dette lille hæfte ønsker vi i ledelsen at videreførelse nogle af historierne, og at understøtte en daglig formidling af viden, erfaringer og gode historier. En anden af vore ledetråde, 'Slip medarbejderne løs', er således afsæt for de 12 individuelle solstrålehistorier, hvor medarbejdere er blevet bedt om at fortælle en oplevelse, der har givet arbejdsglæde.

Formålet med historierne er, at de skal være med til at sætte fokus på arbejdsglæde og nytænkning knyttet til rehabilitering, og de skal være med til at synliggøre det kompetente arbejde, der udføres her på Vikærgården – og ikke mindst give stof til eftertanke.

De gode historier må ikke gå i glemmebogen i en hektisk hverdag. De skal opsamles og huskes, så I som medarbejdere ved, at I gør en forskel, uanset om den er lille eller stor – blot gæsten er i centrum.

Historierne er til brug for os, der arbejder på Vikærgården og vores nærmeste samarbejdspartnere, som sammen med os kan glæde sig over de små glæders store betydning.

Ledelsen ønsker fortsat at blive klogere på, hvad der skaber trivsel og arbejdsglæde i hverdagen. Og netop det at øge arbejdsglæden ligger helt i tråd med et af de indsatsområder, vi har udpeget fra den sidste trivselsundersøgelse.

I 2013 skal vi lave det næste hæfte. Et hæfte med fokus på rehabiliteringsopholdet her på Sundheds- og Omsorgshotellet Vikærgården.

Gæster, pårørende og medarbejdere skal interviewes om den rehabiliterende indsats, det tværfaglige samarbejde, læreprocesser og kompetenceudvikling. Desuden vil visionen for Sundheds- og Omsorgshotellet blive udfoldet. Hæftet skal både bruges i forhold til interne og eksterne samarbejdspartnere og besøgsgrupper.

Ledelsen håber med dette lille solstrålehæfte, at vi har fået den tavse viden og de usynlige historier frem i lyset og gjort dem til en fælles historie.

Alice Jensen

Centerleder

December 2012

Udgivet af:
Sundheds- og Omsorgshotellet Vikærgården
Hvidkildevej 1-7, 8240 Risskov

Interviewer: Anna Timmermann
Redigeret af: Alice
Trykt i 500 eksemplarer

Indholdsfortegnelse

1	Når pleje og træning går hånd i hånd.....	side	6
2	Vi ser på det hele menneske.....	side	7
3	Nærvær – også over for pårørende	side	9
4	Vi møder gæsten, hvor han er	side	10
5	Overraskelser skaber glæde i hverdagen	side	11
6	En kovending, der batter	side	12
7	Vi skal være åbne og ærlige	side	14
8	Massiv tværfagligt samarbejde giver pote.....	side	15
9	Det kan hjælpe at skrue bissen på	side	17
10	Alt kan lade sig gøre	side	18
11	En gæst med skjulte resurser	side	20
12	Vi prøver med alt! Selv kakaomælk	side	21
	Solstråler i hverdagen på Vikærgården	side	23

Når pleje og træning går hånd i hånd

"Ella på 80 år kommer til Vikærgården fra sygehuset, hvor hun har været indlagt med nyreinsufficiens. Ved ankomsten er Ella rigtig dårlig og afkræftet, har skinnebessår på begge ben, kan hverken gå eller stå og hendes ernæringstilstand er dårlig. Ella er faktisk så dårlig som hun kan blive!" fortæller sygeplejerske Malene Thomsen.

"Vi fokuserer på Ellas skinnebessår og hendes ernæring. Derudover fokuserer vi på Ellas diabetes og måler blodsukker fire gange dagligt på Ella, som er begyndt at få Insulin. Langsomt får hun lidt mere energi."

"Ella blev i starten liftet og fik hjælp til personlig hygiejne og toiletbesøg. Nu begynder hun at træne med en høj gangvogn. Ella er meget træt, og i starten går det kun langsomt frem, men lige pludselig rykker det, og en dag går Ella hele vejen ned af gangen på afdelingen og tilbage igen – det er fantastisk!" fortæller Malene smilende.

"Da Ella er klar til at komme hjem, kan hun klare personlig hygiejne og toiletbesøg, og går trygt rundt med sin rollator. Skinnebessårene er heledet og hun har taget på i vægt. Ella overgår fra Insulin til tablet Metformin – og skal slet ikke have målt blodsukker."

"Ella var her i en længere periode, og i den tid faldt tingene ligeså stille i hak," fortæller Malene. "Det var et godt forløb, hvor det tværfaglige samarbejde fungerede rigtig godt," slutter Malene.

MALENE THOMSEN

"Gæsterne kommer med problemer, hvor både det sygeplejefaglige og træning prioriteres, og det gør, at vi arbejder tværfagligt samtidig med, at det monofaglige skal være på plads. For mig er Ella en solstrålehistorie, fordi den viser formålet med, at gæsterne kommer her."

Vi ser på det hele menneske

"Med henblik på videre behandling efter en hjerneblødning, overflyttes Svend på 80 år til Vikærgården," fortæller social- og sundhedsassistent Siri Hansen. "Svend er konfus, har balancebesvær og ser dobbelt, derfor har han en klap for det ene øje. Svend er desuden opgivende og initiativforladt og behandles nu med antidepressiva."

"Umiddelbart inden Svend overflyttes fra hospitalet falder han og brækker næsen. Kort tid efter ankomsten til Vikærgården falder Svend igen, og min kollega og jeg overvejer at sætte fast vagt på Svend," fortæller Siri. "Så dårlig er han."

"Svend behandles nu med pleje og omsorg plus en sufficient ernæring, og i løbet af relativ kort tid retter han sig, og kan nu gå rundt med sin rollator, gå udenfor og ryge, samt spise i spisetuen. Det er helt utroligt så hurtigt, det går fremad med Svend," fortæller Siri smilende.

"Jeg er overbevist om, at det går så hurtigt, fordi vi har fokus på hele hans situation og tager hånd om den," slutter Siri.

SIRI HANSEN

"Denne oplevelse, hvor en gæst kommer direkte fra hospitalet, næsten ingenting kan foretage sig, men efter ret kort tid har trænet sig op til at kunne rigtig mange ting – det er en solstråle-historie for mig!"

Nærvær – også over for den pårørende

"Om natten er der tid til at komme bag om tingene," fortæller social- og sundhedsassistent Pia Klejs Sørensen, som er nattevagt.

"Mange af de mennesker, der kommer her på Vikærgården, er i krise, og mange ligger og spekulerer om natten. Jeg er ikke bange for at gå ind i svære samtaler, og det får jeg brug for i forbindelse med, at vi modtager en ældre dame, Hedvig."

"Hedvig kommer direkte fra sit eget hjem, efter tilbagefald i sin cancersygdom. Trods sin sygdom er Hedvig fuldstændig klar i hovedet. Hedvig får tilbudt kemobehandling, men beslutter sig for at sige nej tak, da hun ikke ønsker at leve længere. En beslutning som hendes familie respekterer."

"Hun har en voksen søn, som er rigtig meget hos hende på Vikærgården, men han er bange for at være tæt på døden på trods af, at han gerne vil være tæt på sin mor og respektere hendes beslutning om ikke at ville leve længere."

"Sønnen synes at være ret uafklaret med døden. Jeg er meget sammen med ham i mine nattevagter, og snakker meget med ham om både livet og døden, samt hvad han forestiller sig om moderens kommende død. I løbet af nogen tid bliver det lettere for sønnen at være tæt på sin døende mor."

"Da Hedvig dør, oplever jeg, at sønnen er helt afklaret med hendes død. Det er smukt og fredfyldt," slutter Pia, varm i stemmen.

PIA KLEJS SØRENSEN:

"Dette er en solstrålehistorie for mig, fordi det var så smukt. Døden kan godt være smuk. Det betyder meget, hvordan vi støtter de pårørende. Jeg oplever, at vi har stor indflydelse på, hvordan folk klarer den situation, de står i."

Vi møder gæsten, hvor han er

"Poul på 54 år kommer til Vikærgården fra sin lejlighed. Han er alkoholiker og har gennem lang tid siddet hjemme i en lænestol hele døgnet," fortæller ergoterapeut Christina Pilgaard.

"Ved ankomsten er Poul afkræftet og hele hans krop er helt stiv af at have siddet stille i lang, lang tid. Poul får en kørestol stillet til rådighed, og begynder ligeså stille at træne sin gangfunktion i gangbarren. Efter nogen tid får Poul en rollator, som han træner ihærdigt med. Poul vil gerne kunne gå over til købmanden, når han kommer hjem."

"Poul bliver bare bedre og bedre til at gå og klare sig, men når han skal ud for at ryge, tager han sin kørestol og kører ud. Dette provokerer nogle af mine kollegaer, som begynder at sige til Poul, om han ikke skal af med kørestolen, hvorefter han siger til mig: "Jeg vil sendes hjem, hvis jeg skal af med kørestolen! "Jeg vurderer, at det er for tidligt at sende ham hjem, så vi aftaler, at han beholder kørestolen, og mine kolleger bakker op."

"Poul viser sig at være en mand, der udstråler værdighed og har sine egne meninger samtidig med, at han har et godt humør og gerne fortæller historier, når han er i dagligstuen sammen med de øvrige gæster. Det kræver tid at arbejde med Poul, lytte til ham og stille ham modspørgsmål, som får ham til at overveje, sine valg. Poul vil gerne gå i dialog, men bestemt ikke dikteres!"

CHRISTINA PILGAARD

"Dette er en solstrålehistorie for mig, fordi Poul tager en form for ansvar for sit eget liv. Han forholder sig til sin situation. Samtidig giver det resultat, at jeg formår at møde ham der, hvor han er. Poul er en skæg og skæv personlighed, der ikke er synderlig autoritetstro – det kan jeg godt lide."

Overraskelser skaber glæde i hverdagen

"Jeg skal have en ekstra lørdagsvagt på Vikærgården. Det er den 3. weekend i træk, og min lille datter Jasmin på 4 år er ked af, at jeg skal af sted. Jeg beslutter derfor at tage Jasmin med på arbejde den dag," fortæller ernæringsassistent Majbrit Søndergaard.

"Da jeg kommer over på en afdeling med Jasmin, sidder der flere gæster i spisestuen. De kigger op, og nogle af gæsterne siger henvendt til Jasmin: "Nej, hvem er du, hvor er du fin i din strutkjole". Gæsten Rita finder hurtigt en dukke frem og siger: "Se hvad vi har her, en dukke. Du kan tage dukken i den ene hånd, så holder jeg dukken i den anden hånd", og Ritas øjne stråler," fortæller Majbrit smilende.

"Ved middagstid kommer Jasmin og jeg igen over på afdelingen, og da gæsterne er færdige med at spise, siger Rita henvendt til Jasmin, som danser glad for gæsterne: "Vil du holde mig i hånden?" Og så danser Rita og Jasmin lystigt, mens Ritas øjne igen stråler. Der blev en anden stemning i spisestuen, gæsterne blev siddende længere ved bordet og kiggede efter, hvad Jasmin havde gang i," fortæller Majbrit.

"En anden dag har en af gæsterne købt en rød julestjerne og stillet den i spisestuen. Til middagsmaden dækker jeg op med røde duge og et par lys på bordet, samt den røde julestjerne. Det ændrer fuldstændig stemningen til middagsmåltidet. Gæsterne hygger sig tydeligt, og da de forlader spisestuen, siger nogle af dem spontant: "Hvor var det hyggeligt og dejlig mad i dag".

MAJBRIIT SØNDERGAARD

"Det er så lidt, der skal til, for at en dag bliver til en god dag for gæsterne. Det gør det til en solstrålehistorie for mig."

En kovending, der batter

"Carl på 88 år overflyttes fra sygehuset, hvor han har været indlagt med lungebetændelse. Han har tidligere haft flere små blodpropper i hjernen, som bl.a. har givet ham synkebesvær. Carl er egentlig henvist til hospice, og kommer her, fordi der ikke er plads på hospice," fortæller klinisk diætist Anette Moestrup.

"I starten ligger Carl svag og afkræftet i sengen, med lukkede øjne og reagerer ikke på tiltale. Carl ernæres via en PEG-sonde, men det fungerer dårligt."

"Da Carl bliver mere nærværende, drøfter jeg muligheden for, at han spiser på almindelig vis. Og efter kort tid begynder Carl at spise lidt, og efterhånden spiser han mere og mere. En dag siger Carl: "Jeg vil gerne udelukkende spise og drikke på almindelig vis." Kort efter bliver sonden fjernet," fortæller Anette.

"I mellemtiden har Dimitri (læge) ordineret antidepressiv medicin til Carl. Det kan være svært at sige, hvad der gør hvad, men det har helt sikkert betydning, at Carl mærker, at vi tror på, at han vil få det bedre," overvejer Anette.

"Efter en længere periode har Carl taget på i vægt og har trænet, så han nu går indenfor uden hjælp og støtte, og udenfor med en rollator. En dag ser jeg ham sidde ude i haven i solen. Jeg stikker lige hovedet udenfor og siger: Hvordan går det Carl? "Det går godt," siger Carl, "se jeg kan gå uden rollator", og så rejser Carl sig og går nogle skridt frem og tilbage. Jeg bliver helt nervøs og tænker: nej, nej, det gør du bare ikke, men han faldt ikke!"

"Det var fantastisk! Hospice blev snydt."

ANETTE MOESTRUP

"Med historien får jeg bekræftet, at når tingene tværfagligt spiller sammen, så har vi uanede muligheder, som kan gøre en forskel for mennesket".

Vi skal være åbne og ærlige

"Åse, en 50-årig kvinde, kommer til Vikærgården direkte fra sit hjem. Hun har igennem adskillige år haft et alkoholmisbrug, der nu har medført, at hun har tabt sig, har svært ved at klare personlig hygiejne og i det hele taget svært ved at klare hverdagen," fortæller sygeplejerske Else Schneider.

"Allerede ved det første møde siger jeg: "Vi vil gerne hjælpe dig, men vi er nødt til at være åbne og ærlige og kalde en skovl for en skovl og en spade for en spade. Så du må fortælle mig, hvor meget du er vant til at drikke hver dag," Åse fortæller mig, at hun er vant til at drikke tre øl samt ryge en pakke cigaretter, og jeg fortæller hende, at hun ikke må drikke alkohol her."

"Med Åses tilladelse kontakter jeg hendes læge, der snakker med Åse i telefonen. Samtalen resulterer i, at lægen ordinerer et angst- og abstinensdæmpende præparat. Åse starter ud med en høj dosis, men skal trappe ud af det relativt hurtigt. Åse accepterer aftalen. De efterfølgende dage opholder hun sig primært på sin stue med nedrullede gardiner."

"Med hensyn til Åses rygebehov, så er hun for dårlig til at gå udenfor Vikærgården, og hun må ikke ryge på stuen, så Åse får en cigaretten med god virkning," fortæller Else videre.

"Efter nogle dage er Åse i stand til at være lidt aktiv i forhold til personlig hygiejne og træning, og nu får Åse det bedre. På et tidspunkt siger Åse: "I har reddet mit liv!" Det var dejligt."

ELSE SCHNEIDER

"Dette er en solstrålehistorie for mig, fordi vi ser mange gæster med alkoholmisbrug, og for mange lykkes det ikke, men med Åse gjorde det. Historien om Åse er for mig et bevis på, at vi alle skal have en chance, og at vi som personale skal turde være åbne, ærlige og møde borgeren, hvor borgeren er."

Massiv tværfagligt samarbejde giver pote

"Gerda på 80 år har efter en apopleksi ringe funktion i venstre arm og slet ingen funktion i venstre ben. Hun er meget ked af sin situation, da hun aldrig har behøvet hjælp til noget, og hun har et stort ønske om at kunne klare sig hjemme med sin mand igen," fortæller fysioterapeut Mia Henriksen.

"Sosu-kontaktpersonen og jeg beslutter sammen, at Gerda skal begynde med at træne den siddende balance både i træningslokalet og på afdelingen, og at Gerda på afdelingen skal træne lav forflytning, når hun skal flyttes fra seng til stol og omvendt. Senere inddrages drejetårnet i Gerdas træning. Allerede efter en uge med denne intensive træning, kan Gerda holde balancen på sengekanten."

"Så går jeg i gang med Gerdas venstre ben. En øvelse går ud på, at Gerda får en luftpose omkring venstre ben, så leddene fixeres. Første gang hun har posen på, bevæger hun venstre ben. Det var helt vildt. Både Gerda og jeg græd," siger Mia.

"Træningen fortsætter med, at aftenvagterne bruger drejetårnet, når de skal hjælpe Gerda fra seng til stol og omvendt. Der samarbejdes også med nattevagten om lejrning af Gerda."

"Den sidste dag Gerda er på Vikærgården, beslutter jeg mig for at forsøge at træne med hende i gangbarren. Jeg forklarer hende, at jeg må se, hvor langt hun er kommet på de uger, hun har været her. Og så sker der det, at Gerda GÅR frem og tilbage i gangbarren – så peb vi igen begge to, det var utroligt".

MIA HENRIKSEN

"Dette er en solstrålehistorie for mig, fordi vi nåede det, Gerda gerne ville nå – på grund af det tværfaglige samarbejde over hele døgnet. Jeg kan godt træne med Gerda i træningslokalet, men hvis ikke det bliver brugt på afdelingen, så er det ikke så meget værd".

Det kan hjælpe at skrue bissen på

"Karen er midt i 80'erne, og kommer her efter en lungebetændelse. Hun er meget træt og afkræftet, og kan kun være oppe en time om dagen, og når hun skal af og i sengen bliver hun liftet," fortæller social- og sundhedsassistent Lisbeth Quist Laursen.

"Lige fra starten får Karen beriget kost og proteintilskud, og i løbet af en uges tid kan hun stå, når hun skal flyttes fra sengen. Vi begynder at træne Karen med et drejetårn, så det bliver nemmere at flytte hende fra seng til stol og på toilettet. Hun er nu oppe flere gange i løbet af dagen."

"Karen begynder at træne med at gå i en høj gangvogn et par gange om ugen, men ret hurtigt træner hun dagligt. Det går bare rigtig godt, og efter nogen tid bevæger hun sig rundt på sin stue ved hjælp af rollator."

"Samtidig oplever jeg også, at Karen kalder på personalet, og beder om hjælp til de ting, hun egentlig godt kan nu. En dag får en af mine kolleger sagt: "Karen, du kan godt selv flytte dig fra stol til seng. Det skal du kunne, når du kommer hjem til din mand!". Så sker der det, at Karen ligeså stille bliver mere sikker på at flytte sig, og til sidst klarer hun selv at gå på toilettet," fortæller Lisbeth glad.

"Det var som om, det gik nemt i starten, så længe Karen fik støtte, men hun skulle presses og skubbes det sidste stykke, og engang imellem skulle jeg skrue bissen på, for at få hende videre hen mod at blive mere selvhjulpent."

LISBETH QUIST LAURSEN

"Dette er en solstrålehistorie for mig, da det har været utroligt at opleve, hvordan en ældre dame i løbet af et længere forløb kan udvikle sig fra at ligge i sengen og være liftbruger, til at kunne gå ved hjælp af en rollator."

10 Alt kan lade sig gøre (næsten)

"En dag ankommer Knud på 40 år på Vikærgården," fortæller medhjælper Per Schmidt.

"Knud har for nogen tid siden gennemgået en operation for fedme, hvor mavesækken er blevet gjort mindre. Knud får voldsomme bivirkninger efter operationen, som blandt andet resulterer i, at han ikke kan gå på sine ben, og derfor nu sidder i kørestol."

"Her på Vikærgården træner Knud ihærdigt med en fysioterapeut, og efter nogen tid, går han sine første skridt. Da Knud efter seks uger forlader Vikærgården, kan han gå ved hjælp af en rollator. Det var fantastisk!" fortæller Per med varme i stemmen.

"Denne oplevelse rørte mig meget. Det viser sig nemlig, at Knud og jeg for adskillige år siden har arbejdet sammen på en arbejdsplads, og jeg har mange gode minder med Knud fra den tid," fortæller Per.

PER SCHMIDT

"Dette er en solstrålehistorie for mig, da oplevelsen har lært mig, at alt kan lade sig gøre, hvis man selv har mod til at komme frem."

11 En gæst med skjulte resurser

"Hver mandag eftermiddag har vi frivillige sanggruppe med gæsterne. Første gang hr. Konradsen, en ældre herre på 90 år, deltager, sidder han stille og roligt, men ser syg og dårlig ud," fortæller frivillig Christina Melgaard.

"Dimitri (læge) spiller harmonika til sangene og på et tidspunkt, mellem sangene, får hr. Konradsen fortalt, at han også kan spille harmonika. Dimitri tilbyder hr. Konradsen sin harmonika og han tager straks imod tilbuddet og begynder at spille og synge. Det viser sig, at han kan spille mange forskellige sange, og han lever fuldstændig op."

"Ikke nok med det, så smitter hr. Konradsens glæde over sangen og musikken af på de andre gæster, så de lever også op og deltager mere aktivt i sangen. Desuden klapper de rigtig meget; de vil næsten ikke holde op med at klappe!"

"Da sanggruppen er færdig, bliver de fleste gæster siddende og snakker med hr. Konradsen og hinanden. Det er som om, de glemmer tid og sted, og at deres fokus bliver flyttet væk fra deres sygdomme."

"Efter denne mandag er jeg blevet meget mere opmærksom på at inddrage gæsterne og deres ressourcer, når vi har sanggruppe – måske nogen tidligere har sunget i kor eller lignende", siger Christina eftertænksomt. "Det var helt vildt, og hr. Konradsen var slet ikke til at stoppe!"

CHRISTINA MELGAARD

"Dette er en solstrålehistorie for mig, fordi det var helt fantastisk at se, hvordan hr. Konradsen lavede op, og hvordan hans humør og begejstring smittede af på de andre gæster."

Vi prøver med alt! Selv cocoaomælk

"Peder, som er sidst i 50'erne, kommer til Vikærgården fra en medicinsk afdeling, hvor han har været indlagt med tuberkulose. De første dage ligger Peder i fosterstilling og kan ikke holde fast føde i sig. Peder er så tynd, at man kunne se alle hans knogler," fortæller social- og sundhedsassistent Louise Skovhus.

"I starten spiser og drikker Peder kun ganske lidt, har svært ved at holde mæden i sig, men nægter at få føde via sonde. Derfor tager en sygeplejerskekollega og jeg en dag en lang alvorlig snak med Peder, hvor vi direkte forklarer ham, at han vil dø, hvis ikke han spiser og drikker!"

"Jeg er i tvivl om, hvor meget Peder forstår af samtalen, fordi hans hjerne kan have taget skade af underernæringen," fortæller Louise. "Men Peder begynder lige så stille at spise og drikke. Meget små portioner og af ting, som han rigtig godt kan lide, såsom cornflakes og cocoaomælk!"

"Samtidig med, at Peder langsomt tager på i vægt, bliver han mere frisk, og begynder at komme i dagligstuen. Sammen med andre gæster viser det sig, at Peder har et godt humør og rent socialt bliver han helt vildt god," fortæller Louise glad.

"Fra at have været sengeliggende en stor del af tiden, udvikler Peder sig til at kunne gå ved hjælp af rollator i slutningen af sit ophold på Vikærgården. Peder er desuden meget selvhjulpne og skal kun støttes hist og her. Det var en fantastisk udvikling!"

LOUISE SKOVHUS

"Jeg kan lide at arbejde med mennesker, der er lidt skæve. Peder har tidligere været en aflandvejsens riddere. Det er en solstrålehistorie for mig, fordi det bekræfter mig i, at uanset hvor håbløst det ser ud, så skal man aldrig give op."

Solstråler i hverdagen på Vikærgården

En solstråle på Sundheds- og Omsorgshotel Vikærgården er en stråle, som giver varme og glæde hos gæsten og medarbejderen.

Det skaber glæde hos medarbejderne, når resultaterne af deres faglige og tværfaglige indsats viser sig ved, at gæsten tager et skridt i den rigtige retning og ser, at han eller hun pludselig kan mere end før.

Solstrålen kommer frem, når medarbejderne oplever, de ved deres faglige og personlige tilgang gør en forskel for et andet menneske. Når de oplever, at deres egen og kollegernes fagligheder kommer i spil og spiller sammen – og bidrager til, at et andet menneske får en øget funktionsevne og dermed højere egenomsorg gennem den rehabiliterende indsats, vi hver dag tilbyder gæsten. Det er i disse situationer, medarbejderne begejstres og glædes.

Solstrålen oplever medarbejderne også, når de er med til at give gæsterne livsmodet og gejsten tilbage i livet. Det kan være de bitte små udviklingsskridt, som gør den store forskel i dagligdagen, og som får solen til at bryde igennem og skinne den dag – for gæsten og for medarbejderen.

På Vikærgården arbejder vi for, at hver enkelt gæst så vidt muligt igen bliver i stand til i at klare sig selv og få en hverdag med både små solglimt og varme solstråler.

Irma K. Edqvist og Kirsten M. Nielsen

Teamledere

VIKÆRGÅRDEN
Sundheds- og Omsorgshotel

Aarhus Kommune – Sundhed og Omsorg

Sundheds- og Omsorgshotellet

Vikærgården

Hvidkildevej 1-7

8240 Risskov

Tlf.: +45 8713 1700

www.aarhus.dk